

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Janem Peroutkou ve věci

žalobce: **M. N.**, narozený X
státní příslušnost R. U.
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, Praha – Nové Město

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha – Holešovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2024, č. j. OAM-998/ZA-ZA11-D02-2024,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhá podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, že žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany je podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (zákon o azylu),

nepřípustná. Současně žalovaný řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil a určil, že podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je státem příslušným k posouzení žalobcovy žádosti Litevská republika.

II. Obsah žaloby a ostatních podání účastníků

2. Žalobce v *žalobě* uvedl, že žalovaný dovodil nepřípustnost jeho žádosti podle § 10a písm. b) zákona o azylu, aniž by cokoli uvedl k meritu podané žádosti, resp. k žalobcově obavě z vycestování do domovského státu, potažmo z vycestování do Litvy. Žalobce nemá v Litvě vytvořené žádné funkční zázemí, na rozdíl od České republiky, kde je plně integrován. Napadené rozhodnutí nic neuvádí k důvodům podání žádosti o mezinárodní ochranu ani k tomu, proč žalobce odmítá usilovat o dosažení mezinárodní ochrany v jiném členském státě (jestli v této souvislosti necítí nebezpečí obdobné nebezpečí, které mu podle podané žádosti o mezinárodní ochranu hrozí při vycestování do domovského státu). Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
3. Žalovaný ve *vyjádření k žalobě* uvedl, že podle nařízení Dublin III nebylo v žalobcově případě naplněno žádné z kritérií, podle něhož by byla pro posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu příslušná Česká republika. Žalovaný také dostatečně posoudil, zda v Litvě nedochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů. Měl za to, že nikoli, přitom vycházel z relevantních a objektivních informací získaných z různých dohledatelných zdrojů.

III. Skutečnosti plynoucí ze správního spisu a rozhodnutí žalovaného

4. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 30. 7. 2024 žádost o udělení mezinárodní ochrany. V průběhu řízení uvedl, že v březnu 2024 odjel z Uzbekistánu do Kazachstánu a před Rusko a Bělorusko do Litvy. Od března do července 2024 pobýval v Litvě. Z Uzbekistánu potřeboval odejít co nejrychleji. Opatřit si české vízum by trvalo moc dlouho, známý mu nabídl litevské povolení k pobytu. Chtěl pracovat jako řidič, ale nepodařilo se mu složit zkoušky a získat řidičský průkaz. Chtěl změnit práci a pobytové oprávnění. Nakonec neměl ani práci ani pobytové oprávnění. O České republice se doslechl již ve vlasti. Do České republiky přijel dne 30. 7. 2024 autobusem a taxi. S litevskými orgány problémy neměl. Do své vlasti se vrátit nemůže.
5. Jelikož v průběhu řízení žalobce tvrdil, že měl litevské pobytové oprávnění (které prý pozbyl), žalovaný tuto skutečnost ověřil. Zjistil, že žalobci dne 22. 1. 2024 Litva udělila povolení k pobytu s platností na dva roky. Kontaktoval proto litevské orgány, jež akceptovaly svou příslušnost podle nařízení Dublin III k projednání žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu.
6. Součástí správního spisu je též informace OAMP ze dne 12. 7. 2023 *Litva: Azylový systém – Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťovací a azylové dublinské statistiky*.
7. V napadeném rozhodnutí se žalovaný nejprve zabýval tím, zda je ve smyslu nařízení Dublin III dána příslušnost České republiky k posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu. Přistoupil proto k hodnocení kritérií k určení členského státu příslušného k projednání žádosti. Jelikož bylo v řízení zjištěno, že žalobce je držitelem pobytového oprávnění

vydaného Litvou, byla podle nařízení Dublin III k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušná právě Litva. Žalovaný se dále zabýval tím, zda se v případě Litvy nelze důvodně domnívat, že v ní dochází k systémovým nedostatkům azylového řízení a přijímání žadatelů, které by dosahovaly rizika možného nelidského nebo ponižujícího zacházení. Na úrovni Evropské unie ani Rady Evropy nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí, které by jednoznačně deklarovalo systémové nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Litvě. Rovněž Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Litvy, jak to např. učinil v minulosti v případě Řecka. Litva je členem Evropské unie a ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech. Je také považována za bezpečnou zemi původu jak Českou republikou, tak ostatními státy Evropské unie. V souvislosti s řízením o mezinárodní ochranu proto žalobci v Litvě nehrozí nelidské nebo ponižující zacházení. Žalovaný ani neshledal důvody pro využití diskrečního oprávnění pro převzetí rozhodování o žádosti nepřislusným státem.

IV. Posouzení věci soudem

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny zákonem požadované formální náležitosti. Je tedy věcně projednatelná. O žalobě soud rozhodl bez jednání, jelikož účastníci na výzvy soudu nesdělili, že by s takovým postupem nesouhlasili, a proto se jejich souhlas presumuje (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
9. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Na tomto místě soud připomíná, že obsah a kvalita žaloby do značné míry určuje nejen rozsah přezkumu, ale logicky i obsah rozhodnutí soudu. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).
10. Podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III žádost o mezinárodní ochranu posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.
11. Podle čl. 7 odst. 1 nařízení Dublin III kritéria pro určení příslušného státu se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v kapitole III. Předně se tak uplatní kritéria (čl. 8 až 11) týkající se nezletilých žadatelů a zachování celistvosti rodiny. Dále je příslušný ten členský stát, jenž žadateli vydal vízum nebo povolení k pobytu (čl. 12); jehož hranici žadatel překročil nedovoleným způsobem (čl. 13 odst. 1) nebo v němž žadatel, který vstoupil na území členských států nedovoleným způsobem, žil alespoň pět měsíců (čl. 13 odst. 2); na jehož území žadatel vstoupil v rámci bezvízového styku (čl. 14). Posledním kritériem je žádost o mezinárodní ochranu v tranzitním prostoru mezinárodního letiště (čl. 15). Pokud by na základě právě zmíněných kritérií nebyl určen žádný členský stát příslušný rozhodnout o žádosti, je příslušný ten, ve kterém byla žádost o mezinárodní ochranu podána jako první (tzv. zbytkové kritérium podle čl. 3 odst. 2).
12. Použití kritérií v čl. 12 až 14 má zpravidla umožnit, aby příslušnost k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu, kterou případně podá státní příslušník třetí země, připadla členskému státu, jenž primárně umožnil vstup nebo pobyt tohoto státního příslušníka na území členských států. Tato myšlenka vychází ze zásady, že členský stát je odpovědný vůči ostatním členským státům za své jednání v oblasti vstupu a pobytu státních příslušníků

třetích zemí a musí nést důsledky svého postupu v duchu solidarity a loajální spolupráce (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 26. 7. 2017, C-646/16, *Jafari*, body 87 a 88).

13. V nyní posuzované věci žalovaný určil příslušnost Litvy na základě čl. 12 nařízení Dublin III. Podle čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.
14. Žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě netvrdil nic, co by bránilo aplikaci kritéria v čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III. Naopak během pohovoru uvedl, že mu udělila povolení k pobytu Litva. Povolení k pobytu v jiném členském státě nezmiňoval. V průběhu správního řízení nebylo zjištěno, že by byl žalobce držitelem jiného (konkurujícího) povolení k pobytu.
15. Žalobce jen tvrdil, že litevské povolení k pobytu pozbyl. Podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III pokud je žadatel držitel jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, a na základě nich mohl žadatel vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3 obdobně, dokud žadatel neopustil území členských států. Na základě čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III tudíž bylo možné aplikovat kritérium příslušnosti podle uděleného (litevského) povolení k pobytu obdobně. Žalobce získal litevské povolení k pobytu v lednu roku 2024, i kdyby jej skutečně pozbyl – což nebylo v průběhu správního řízení ověřeno –, jeho platnost musela z povahy věci skončit méně než dva roky před podáním žádosti o mezinárodní ochranu (dne 30. 7. 2024). Litva také svou příslušnost k posouzení žalobcovy žádosti akceptovala.
16. Na tomto místě proto soud činí dílčí závěr, že podmínky podle čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III pro určení příslušnosti Litvy byly naplněny.
17. Podle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III by však nemohl být žalobce předán do členského státu určeného podle čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III v případě, jestliže by existovaly závažné důvody se domnívat, že v tomto státě dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.
18. Tento přístup vychází z judikatury Soudního dvora, podle níž je sice společný evropský azylový systém založen na zásadě vzájemné důvěry. Nelze nicméně vyloučit, že tento systém v praxi naráží v určitém členském státě na závažné funkční problémy, a proto existuje riziko, že žadatelé o azyl budou v případě přemístění do tohoto členského státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy. Unijní právo tudíž brání uplatnění *nevyvratitelné domněnky*, že členský stát příslušný podle nařízení Dublin III dodržuje základní práva. Členské státy (včetně vnitrostátních soudů) tak nemohou přemístit žadatele do „příslušného členského státu“, *nemohou-li ponechat bez povšimnutí skutečnost*, že systematické nedostatky azylového řízení a podmínek přijímání žadatelů o azyl v tomto členském státě představují závažné důvody pro domněnku, že žadatel bude vystaven skutečnému riziku nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, *N. S. a další*, C-411/10 a C-493/10, body 78 až 81 a 94). V takovém případě by byl členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, povinen pokračovat v posuzování kritérií v kapitole III. Teprve pokud by nebylo možné provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě těchto kritérií, ani do prvního členského státu,

v němž byla žádost podána, stal by se příslušným členský stát, který řízení o určení příslušného členského státu vede (srov. čl. 3 odst. 2 třetí pododstavec nařízení Dublin III).

19. V této souvislosti NSS vyslovil, že se správní orgány musí existencí systémových nedostatků zabývat z úřední povinnosti a úvaha týkající se možnosti přemístění žadatele ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III musí být obsažena v každém rozhodnutí o přemístění žadatele, bez ohledu na to, do jaké země má být žadatel přemístěn (srov. rozsudky NSS ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27, ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016-22, či ze dne 3. 6. 2022, č. j. 1 Azs 77/2022-18). Tyto závěry správního orgánu musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016-22).
20. Napadené rozhodnutí takové úvahy obsahuje. Žalovaný odkázal na informaci OAMP ze dne 12. 6. 2023, v níž je popsáno řízení o mezinárodní ochraně v Litvě včetně možného soudního přezkumu negativních rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu. V případě dublinských přemístění bývá ve správním spise standardně založena právě pouze informace OAMP (vycházející z více zdrojů), již lze ve správním řízení obecně považovat za dostatečný podklad (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 77/2022-18). V posuzované věci má soud informaci OAMP za přiměřeně aktuální a z ničeho neplyne, že by měla být zastaralá.
21. Z informace OAMP je sice patrné, že jednotlivá litevská azylová střediska jsou kolísavé kvality. Nevyplyvá z ní však, že by azylové řízení a podmínky příjmu žadatelů v Litvě trpěly nedostatky tak vysoké míry závažnosti, jež by s sebou nesly riziko nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv a svobod Evropské unie. K tomu Soudní dvůr vysvětlil, že „[t]éto obzvláště vysoké míry závažnosti by bylo dosaženo, pokud by se osoba, která je zcela závislá na veřejné podpoře, v důsledku nezájmu orgánů členského státu ocitla nezávisle na své vůli a osobní volbě v situaci krajní hmotné nouze, v níž by nemohla uspokojovat své nejzákladnější potřeby, jako je zejména potřeba najíst se, umýt se a ubytovat se, a kterou by bylo poškozoováno její tělesné či duševní zdraví nebo v důsledku které by se ocitla v zanedbaném stavu, jenž je v rozporu s lidskou důstojností. Uvedená míra závažnosti se tudíž nemůže vztahovat na situace, které třebaže se vyznačují značnou nejistotou či podstatným zhoršením životních podmínek dotčené osoby, neznamenají krajní hmotnou nouzi, při níž by se tato osoba ocitla v natolik závažné situaci, že ji lze stavět na roveň nelidskému či ponižujícímu zacházení“ (srov. rozsudky Soudního dvora ze dne 19. 3. 2019, C-163/17, Jawo, a C-297/17, C-318/17, C-319/17 a C-438/17, Ibrahim a další). Z čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III totiž neplyne, že jakékoli porušení základního práva členským státem automaticky znemožňuje přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu (srov. usnesení NSS ze dne 7. 6. 2016, č. j. 8 Azs 18/2016-52).
22. Podle bodu 22 preambule nařízení Dublin III je stěžejním prvkem společného evropského azylového systému solidarita, s níž úzce souvisí vzájemná důvěra. Ta je založena na (vyvratitelné) domněnce, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv Evropské unie, Úmluvy o právním postavení uprchlíků i Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek Soudního dvora N. S. a další, bod 80). K vyvrácení domněnky, že všechny členské státy dodržují základní práva, musí žadatel uvést hodnověrná tvrzení o systémových nedostacích v azylovém řízení podepřená relevantními důkazy (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019-41).

23. Žalobce ve správním řízení netvrdil nic, z čeho by plynulo, že v Litvě dochází k systémovým nedostatkům azylového řízení ve výše uvedeném smyslu a nenamítal žádné konkrétní skutečnosti, jež měl žalovaný zohlednit. K překážkám pokračování v řízení o mezinárodní ochraně v Litvě uvedl, že se mu v Litvě nepodařilo najít práci a povolení k pobytu tam pozbyl. K otázce, zda bude respektovat rozhodnutí o navrácení do Litvy, bez bližšího zdůvodnění pouze namítl, že tam nepojede. Během pohovoru provedeného v průběhu správního řízení byl přítomen tlumočnický do uzbečtiny. Též během seznámení se s podklady pro rozhodnutí (tedy mimo jiné informací OAMP a akceptací projednání žádosti Litvou) měl žalobce k dispozici tlumočnický do uzbečtiny. K podkladům se však vyjádřit nechtěl a jejich doplnění nenavrhoval. Jen žalovanému heslovitě zopakoval, že do Litvy jet nechce. Podle soudu tak měl žalobce prostor své výhrady vůči projednání žádosti Litvou žalovanému upřesnit. Pro úplnost soud doplňuje, že konkrétně možnosti transferu žadatelů o azyl podle nařízení Dublin III do Litvy (kdy správní orgány vycházely z totožné informace OAMP jako žalovaný v nyní projednávané věci) se soudy již zabývaly a existenci systémových nedostatků nekonstatovaly (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 3. 2024, č. j. 41 Az 6/2024-24, rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 4. 2024, č. j. 33 Az 6/2024-35, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2024, č. j. 2 Az 17/2024-27; k neexistenci systémových nedostatků na základě předchozí informace OAMP o Litvě z roku 2021 srov. usnesení NSS ze dne 22. 12. 2023, č. j. 8 Azs 222/2023-28).
24. Žalobce dále v žalobě namítl, že se žalovaný nezabýval jeho obavami z pronásledování jak v Uzbekistánu, tak v Litvě. Těmito obavami se však žalovaný mohl v předchozím řízení zabývat jen stěží, jelikož je žalobce vůbec nevyjádřil. Konkrétně v průběhu pohovoru uvedl, že s litevskými orgány žádný problém neměl a žádné další okolnosti, které by měl žalovaný vzít v úvahu, sdělit nechce. Ani v žalobě žalobce blíže nekonkretizoval, z jakého důvodu by měl být pronásledován nejen v zemi původu, ale i v Litvě.
25. Žalobce dále upozornil na to, že v Litvě nemá žádné funkční zázemí, na rozdíl od České republiky, kde je plně integrován.
26. Podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i tehdy pokud podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Podle bodu 17 preambule nařízení Dublin III lze toto diskreční oprávnění využít zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny. Soudní dvůr v tomto směru uvedl, že cílem této možnosti je umožnit každému členskému státu, aby se na základě politických, humanitárních nebo praktických úvah svrchovaně rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu, třebaže k tomuto posouzení není podle uvedených kritérií příslušný (srov. rozsudky Soudního dvora ze dne 30. 5. 2013, C-528/11, *Halaf*, bod 37, a ze dne 4. 10 2018, C-56/17, *Fathi*, bod 53). Případné (ne)využití čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III je tak otázkou správního uvážení a žadatelé na něj nemají právní nárok. Pokud však v konkrétním případě existují důvody hodné zvláštního zřetele, má správní orgán povinnost zdůvodnit, proč diskrečního oprávnění nevyužil (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24).
27. Žalovaný se možností využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III zabýval. Zkonstatoval, že žalobce nemá na území České republiky žádné příbuzné. Žalobcova manželka s dítětem žijí v Uzbekistánu. V České republice chce žalobce zůstat z ekonomických důvodů.

28. Podle soudu byly tyto úvahy žalovaného logické a vycházející z okolností zjištěných ve správním řízení – nelze tudíž mít za to, že by žalovaný z mezí správního uvážení nějak vybočil. Žalobce sice v žalobě uvedl, že má v České republice zázemí a je zde „plně integrován“. Ani tuto námitku ale v přechozím řízení neuplatnil. V průběhu správního uvedl, že má manželku a dítě. Ze správního spisu sice neplyne, že žijí v Uzbekistánu (jak tvrdí žalovaný), z ničeho (a především ani z žalobcových tvrzení) se však nepodává, že by se nějaký žalobcovi příbuzní nacházeli právě na území České republiky nebo že by měl v České republice jiné sociální vazby. Žalobce do České republiky přicestoval před několika měsíci proto, že se mu pracovně nedařilo v Litvě. Sdělil, že hovoří uzbecky, tádžicky a trochu rusky. Tyto skutečnosti tak nesvědčí o žalobcově „plné integraci“ v České republice. Jiné okolnosti, pro něž by bylo možné uvažovat o odchýlení se od pravidel pro určování příslušnosti členských států (např. zdravotní důvody), ze správního spisu neplynou.
29. Nelze proto dát žalobci za pravdu, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, neboť žalovaný opomněl vypořádat jeho námitky proti odcestování do Litvy a posuzování žádosti o mezinárodní ochranu právě v Litvě. Žalobce v průběhu správního řízení bez bližšího rozvedení trval na tom, že do Litvy zkrátka jet nechce, ovšem neuvedl (nebo ani nenaznačil), že by mu tam hrozilo nějaké nebezpečí. Pro posouzení kvality a podmínek litevského azylového procesu nebo individuálních rizik, které by žalobci ze strany státních orgánů či soukromých osob v Litvě hrozily, není vypovídající, že se žalobci nepodařilo získat zamýšlenou pracovní pozici. Z tohoto důvodu má soud posouzení možnosti projednání žalobcovy žádosti v Litvě (systémové nedostatky azylového systému, obavy z pronásledování v Litvě, využití diskrečního oprávnění) žalovaným za dostatečné. Pokud žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v tom, že se žalovaný nezabýval jeho pronásledováním v Uzbekistánu, míjí se taková námitka s podstatou dublinského systému. V rámci řízení podle nařízení Dublin III se pouze určuje příslušnost státu odpovědného za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Tento příslušný stát pak provede meritorní posouzení žádosti (§ 10a odst. 2 zákona o azylu).

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Soud uzavírá, že neshledal žalobní námitky důvodnými a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Žalovaný při určení příslušného členského státu podle nařízení Dublin III nepochybil, nadto žalobcovy obecné námitky (srov. bod 9 rozsudku) byly do značné míry v rozporu s tím, co tvrdil v průběhu správního řízení.
31. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozsudku). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Nejvyšší správní soud však kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. listopadu 2024

JUDr. Jan Peroutka, v. r.
soudce